

boncos, sovány férfi-fiatal gyermekük. Műveik sokaságát születés közben láttam. Bennük élve, nemcsak a költészetben. És azt is mondhatom, járva a világot, de mindig meghívásra: láttam a régmúlt, múlt, közelmúlt, és jelen idő szinte valamennyi művét, a festőit, a szobrászt, a grafikait, karcait, mozaikjait, üveglap-lenyomatait: Párizsban, Londonban, Stockholmban, Delhiben, Washingtonban, Bécsben, Madridban, Berlinben, Helsinkiben, Prágában, Amszterdamban, és az Ermitázsban, így szöve világhálót szívem köré. Mert sóvárgó és kíváncsi szívemen úgy nyüzsögtek a festett képek, szobrok, temetői sírszobor- emlékek, mint a katicabogarak tömeges fürtökben és feketepettyes vércsomókban a bodzafa zöld levélsokrain, feketekéreg ág-csontjain, pihekönnyű zöld páfrányháló-tavaszán, zöld merengés-bársonyán. Ez a szív piros ribizlibokra! Ez a fehér lángú nyár ikragolyó-fallikus gazdag mirigyfürt-gyümölcsös ősoleg szederfája. A nyárbelső viharzuhatag utáni enyves erjedés részegítő zöld-kocsányos édes gyümölcse. Mint a mustforrás sárga, dagadt csillaghab-gömbkalapja, a sárga habgomba-kitolulás, habkalap-növekedés a görbe dongahát-hordó tető-likán, a mustforrás gyilkos erjedése. Mintha a puha agy kinő a koponya-kutacsból. És megismertem minden alkotási módszert, taktikát, ideológiát, a csontvázakat, kézzel, pirossal, lilával kitöltött fehér rácsozatokat, az elbúvásokat, és kitakarózásokat, látomásokat, és az átlukasztott márvány-házaspárt, a gegeket, trükköket, utánzásokat, a katonaposztós zongorát vöröskereszttel és a performanszokat. De miért is mondom mindezt? Miattad nagy festő-barátom, Pataki Ferenc! Mert műved, *A csend virágoskertje*, a színek kockatáblája tiszta hűséged senki máséval nem azonosítható, nem hasonlítható. Mert egyedül vagy, mint a teremtés előtt a Teremtő. Létezés-köddel beterítve.

DARVASI LÁSZLÓ ÉS PATAKI FERENC AZ ÉLETMŰ-KIÁLLÍTÁS MEGNYITÓJÁN